

ฟมฟาง เลี้ยงชีพ ได้อีก 2

ทองซึ้งจยาทอง 狂上加狂 เพี้ยน
ละอองจวาล เปลา

45

นางจึงเอื้อมมือไปลูบผมที่ยุ่งเล็กน้อยของอู่สุขเฟิงแล้วเอ่ยอย่างอ่อนโยน "ข้ารู้ว่าเจ้ารักข้า แต่เจ้าไม่ต้องกังวลเรื่องทางบ้านแล้ว ตั้งใจเรียนหนังสือที่ไหวซานให้ดี เด็กสาวที่สกุลไม่มีหลายคน เจ้าต้องยอมให้พวกนางบ้าง ได้ยินว่าไม่อิงชีบุตรสาวบ้านใหญ่มีนิสัยอ่อนโยน เจ้าต้องปฏิบัติตนางดีๆ..."

หากเป็นไปได้ไม่เชียวเหนียงยังหวังว่าอู่สุขเฟิงจะรักเดียวใจเดียว แต่งภรรยามากมายเกินไปก็ทำให้ไตเสื่อมได้ ในเมื่อสุดท้ายแล้วภรรยาเอกคือไม่อิงชีก็ควรแนะนำเขาสักหน่อย จะได้เดินทางอ้อมน้อยลง

น่าเสียดายที่นางยังพูดไม่จบก็ถูกเด็กชายถลึงตาใส่ "เจ้าดูแลตนเองให้ดีเสียก่อนเถิด!"

เด็กชายพูดจบก็เดินจากไปโดยไม่หันกลับมา

ไม่เชียวเหนียงต้องดูแลตนเองดีแน่นอน สุดท้ายนางก็เก็บคำพูดของ

คู่ส่วยเฟิงมาใส่ใจอยู่ดี

อาจเป็นเพราะฐานะทางบ้านบิดาของเซิ่งสูหยินไม่ธรรมดา จึงมี
กฎระเบียบมากมาย แต่คุณหาสนตระกูลสูงศักดิ์มีหน้ามีตาทั่วทั้งเมืองหลวง
ที่ได้มีกฎระเบียบไม่มากนัก

แต่เซิ่งเซวียนเคยบอกนางว่าเมื่อเขากับนางแต่งงานกันแล้ว
มารดาเขาก็จะกลับบ้านเกิดไปดูแลบิดา ปล่อยให้เขากับนางได้ใช้ชีวิต
ของตนเองที่เมืองหลวง เมื่อถึงตอนสอบขุนนางมารดาถึงจะมาอีกที

ดังนั้นชีวิตหลังแต่งงานและออกมาสร้างครอบครัวเองก็น่าจะอยู่
อย่างผ่อนคลายและสบายใจขึ้นบ้าง

ส่วนสินเดิมนั้นเซิ่งเซินก็เตรียมไว้ให้ลูกเลี้ยงเรียบร้อยแล้ว

ในฐานะขุนนางเมืองหลวง ทรัพย์สินทั้งหมดไม่ควรจะมีอยู่แค่ใน
เมืองหลวง เซิ่งเซินซื้อร้านค้าสี่ห้องและที่ดินผืนงามผืนใหญ่ในเมืองที่เจริญ
ใกล้กับเมืองหลวงเอาไว้ภายใต้ชื่อของโมเซียวเหิง นอกจากนี้นั่งใส่ตัวเงิน
สองหมื่นตำลึงไว้ในกล่องเครื่องประดับสินเดิมด้วย

โมเซียวเหิงดูแลฐานะในเรือน ย่อมรู้ว่าหลายปีที่ผ่านมาเซิ่งเซิน
หาเงินได้ไม่น้อย แต่เพราะจวนใหญ่ขึ้น อีกทั้งซื้อบ่าวรับใช้มาอีก ค่าใช้จ่าย
ก็มาก การให้สินเดิมนี้นี้เท่ากับให้เงินกว่าครึ่งหนึ่งของที่บ้านแล้ว

แต่ตอนที่โมเซียวเหิงพูดกับเซิ่งเซินขึ้นมาอย่างไม่สบายใจว่าจะให้
สินเดิมมากมายเพียงนี้ไม่ได้ ที่บ้านคนมาก มารดาก็ตั้งครมอีกแล้ว
ที่บ้านยังต้องกินต้องใช้ ทว่าเซิ่งเซินกลับบอกมือกล่าวขึ้น

"ไม่ใช่ว่ากิจการที่บ้านไม่มีเงินเข้าเสียหน่อย เจ้าไม่ต้องกังวล
พอเจ้าแต่งงานออกไปแล้วจะได้มีเงินทองใช้ อย่าให้ตนเองต้องลำบาก

เรื่องใช้จ่ายเพียงเพราะเซ็งเซวียนยังไม่ได้เป็นขุนนาง"

ไม่เซียวเหนียงได้ยินแล้วก็รู้สึกตื้นตัน พยักหน้าเสียบๆ ชูเซ็นจึงถอนหายใจแล้วเอ่ยขึ้นอีก

"ความจริงแล้วข้าก็นึกเสียใจเช่นกันที่หมั้นหมายให้เจ้าเร็วไปสักหน่อย ตอนนั้นไปล่วงเกินจนจวนจิ้นจุ้เข้า คิดแต่ว่าจะให้เจ้าหมั้นหมายเร็วๆ จะได้ไม่ต้องมีใครคิดรับเจ้าเป็นอนุสูงศักดิ์ หากรู้แต่แรกว่าจะเป็นเช่นในตอนนั้น ไม่ว่าจะอย่างไรโอกาสก็ไม่มีทางตกเป็นของสกุลเซ็งแน่ เซ็งเซวียนดีก็จริง เพียงแต่มารดาผู้นั้นของเขา..."

ชูเซ็นพูดได้ครึ่งหนึ่งแล้วก็รู้สึกว่าจะไม่ควรยุยงให้ลูกเลี้ยงไม่เคารพมารดาสามี จึงกลืนคำพูดลงไป ไม่เซียวเหนียงเห็นบิดาเลี้ยงทำหน้าที่ก็ยิ้มปลอบโยนเขา

"วันหน้าท่านพ่อจะต้องเลื่อนตำแหน่งสูงขึ้นต่อไปเรื่อยๆ หากอิงจากคำพูดของท่าน ข้าก็ต้องรอให้ท่านพ่อเป็นอัครเสนาบดีก่อนแล้วค่อยแต่งงานหรือ มารดามีผู้นั้นของข้าถึงแม้จะฉลาดเรื่องวางแผนเล่นเกมผู้อื่น แต่ก็หวังดีกับบุตร มิใช่ครอบครัวที่ไม่มีปัญญาใช้จ่ายกับเรื่องกินอยู่ ไม่มีเรื่องให้ต้องถือสาเจ้าคะ"

หากนับบ่ามถอนหมั้น ไม่ว่าสำหรับใครล้วนมีผลต่อชื่อเสียงสองเตื้องคืบปัจจุบันให้ความสำคัญกับคุณธรรม ชูเซ็นเป็นขุนนางใกล้ชิดข้างกายสองเตื่อย่อมต้องระวังให้มากขึ้น

แผนการของหลิวซือสกุลเซ็งสามารถมองเห็นทั้งหมดได้ในคราเดียว หากไม่ใช่ความผิดใหญ่โตจะยกเลิกการหมั้นหมายตามใจชอบได้อย่างไร ยิ่งไปกว่านั้นนางคิดว่าเซ็งเซวียนไม่เลวจริงๆ ยังไม่พูดถึงความสามารถของเขา เพียงรูปโฉมก็หล่อเหลาเอาการ อย่างน้อยก็ดีกว่าซือจื่อที่มี

อนุนางบำเรอเป็นโขนงผู้้นนั้นมาก

ชาตินี้ไม่เชียวเหนียงไม่เอยาคคบหากับมือที่สามคนใด คนเจ้าชู้
หลายใจที่คิดว่าตนเองมีเสน่ห์จูงใจไปให้หมด!

วันแต่งงานใกล้เข้ามาแล้ว เชิงฮูหยินพาบุตรสาวมาตรวจปลอกผ่านวม
และกล่่องเครื่องประดับของเจ้าสาวที่จวนสกุลคู่

นี่คือธรรมเนียมในสมัยนี้ ผู้เป็นมารดาสามีจะต้องมาดูงานเย็บปัก
ถักร้อยของลูกสะใภ้ว่าได้รับความหรือไม่ และถือว่าเป็นการทำตามธรรมเนียม

สินเดิมของสกุลคู่มีมากมาย แต่เชิงฮูหยินกลับไม่รู้สึกละใจนัก

นางอวดอ้างตนว่าคนเป็นสูงศักดิ์มีตระกูล จึงไม่ใส่ใจเรื่องเงินทอง
มาโดยตลอด ดังนั้นตอนแรกนางจึงดูถูกสกุลคู่ที่เป็นตระกูลพ่อค้า

แต่ทุกวันนี้เส้นทางอาชีพของคู่เข็นราบรื่น ย่อมเป็นที่พึงพอใจ ทว่า
เขาจะให้สินเดิมแก่บุตรสาวมากมายเพียงน้อยอย่างไรเหตุผลเพื่ออันใดกัน
ความจริงแล้วจะใช้เวลามาชมบุตรชายของนางใช่หรือไม่ และยังทำให้
มารดาสามีอย่างนางอบรมสั่งสอนลูกสะใภ้ไม่ได้

ดังนั้นตอนที่ตรวจดูกล่่องเครื่องประดับ เชิงฮูหยินจึงเอาแต่บอกว่า
สินเดิมของสกุลคู่มากเกินไป หากเป็นเช่นนั้นสินสอดของสกุลเชิงก็ต้องเพิ่มด้วย
เช่นกัน

แต่คู่เข็นมิได้ใส่ใจว่าสกุลเชิงจะให้สินสอดมากน้อยเท่าไร บอกเพียงว่า
"เชิงฮูหยิน ไม่จำเป็นต้องทำเช่นนั้น มอบของหมั้นตามที่ตกลงกันก่อนหน้านี้อ
ก็พอ"

เชิงฮูหยินฝันยิ้มแล้วเอ่ยตอบ "เซวียนเอ๋อร์ของข้าตั้งปณิธานว่า
จะเป็นขุนนาง ทั้งเรื่องการประพัตินและเรื่องการดูแลครอบครัวล้วนต้อง

พิจารณาให้ดี ครอบครัวท่านใจกว้างเช่นนี้ สำหรับเซวียนเออร์แล้วอาจมิใช่เรื่องดี จะปล่อยให้ผู้อื่นมองว่าสกุลเซิงเราละโมภเงินทอง แต่งสะใภ้เข้าบ้าน แต่กลับเสียดาบสินสอดไม่ได้ แต่หากจะเพิ่มสินสอดให้เท่ากับสินเดิมบ้านท่าน ด้วยกำลังทรัพย์ของสกุลเซิงแล้วทำไม่ได้จริงๆ..."

ความจริงแล้วความตั้งใจของเซิงฮุยินคือให้สกุลชู่ลดสินเดิมของไม่เซียวเหนียงลง สกุลเซิงจะได้ไม่ต้องเสียหน้าหากเพิ่มสินสอดไม่ไหว

ชู่เซินเอ๋ยขึ้น "มีคำกล่าวที่ว่าบุตรสาวที่แต่งงานไปแล้วก็เหมือนน้ำที่สาดออกไปแล้ว ข้าฝากบุตรสาวไว้กับสกุลเซิงของพวกท่านย่อมวางใจว่าพวกท่านจะดูแลนางเป็นอย่างดี ส่วนสินเดิมนั้นเป็นความจริงใจที่แสดงถึงความรักและทะนุถนอมบุตรสาวสกุลชู่เรา ข้าไม่เคยได้ยินมาก่อนว่าหากสินเดิมของบ้านเจ้าสาวมากเกินไปจะทำให้บ้านสามีเสียหาย"

ชู่เซินพูตไปเรื่อยๆ แล้วก็เปลี่ยนเรื่อง บอกว่าหมู่บ้านเมืองไม่ค่อยสงบสุข มักมีโจรปล้นระหว่างทาง

"อีกไม่กี่วันคหบดีเซิงบ้านท่านต้องเข้าเมืองหลวงมาจัดการพิธีแต่งงานของบุตรทั้งสองมิใช่หรือ จะให้ข้าส่งคนไปคุ้มกันคหบดีเซิงเข้าเมืองหลวงหรือไม่"

เซิงฮุยินถูกชู่เซินโต้กลับ ในใจก็ไม่ค่อยสบอารมณ์ ครั้นได้ยินเขาเสนอเช่นนั้นก็รู้สึกว่าคุณเซินอวดความสามารถและอำนาจบารมีของตน

เส้นทางในเมืองหลวงสามีตนเดินทางไปกลับมาไม่รู้กี่ครั้งก็คราแล้วไม่เคยได้ยินว่ามีอะไรผิดปกติมาก่อน นางจึงทำสีหน้าเย็นชาเล็กน้อย ปฏิเสธทันควันแล้วพาบุตรสาวกลับไป

ทางด้านเซิงเหยียนเสวียคิดว่าชู่เซินปรารถนาดี เมื่ออยู่บนรถม้าจึง

ถามมารดาว่าเหตุใดถึงไม่ต้องการคนคุ้มกัน

เวลานี้เชิงฮูหยินครั้นจะแสวงปั้นหน้ายิ้ม จึงแค้นเสียงเย็นชาแล้วตอบ "ปรารถนาดีอะไรกัน! แค่มขมูลซึ่งเราเท่านั้น เป็นอย่างที่เราว่าไว้จริงๆ บุรุษต้องแต่งกับสตรีที่ต่ำกว่า เจ้าดูว่าที่พี่สะใภ้ของเจ้าผู้้นั้นเกิด อาศัยอำนาจของที่บ้านเริ่มแสดงอำนาจบารมีแล้ว ลูกสะใภ้ที่กระเบาหนักเพียงนี้ วันหน้าข้าจะสั่งให้ทำอะไรก็คงสั่งไม่ได้ แล้วจะตั้งกฎกับนางได้อย่างไร สูงส่งยิ่งกว่าผู้เป็นมารดาสามีอย่างข้าเสียอีก!"

เชิงเหยียนเสวี่รู้ดีว่ามารดาคิดมากเกินไปแล้ว แต่มารดาเป็นคนดื้อรั้น นางเองก็เกลี้ยกล่อมไม่ได้ จึงได้แต่ส่ายหน้าแล้วถอนหายใจ

น่าเสียดายที่ถ้อยคำที่ฐู่เซินพูดออกไปโดยไม่คิดอะไรกลับกลายเป็นความจริง

อีกเพียงสิบวันก็จะมอบสินสอดเข้าพิธีแต่งงาน แต่กลับมีข่าวร้ายส่งมา

ที่แท่นตอนเชิงวันสื่อสะงานของตนเสร็จและเตรียมกลับเมืองหลวง มาจัดพิธีแต่งงานให้บุตรชายกลับเกิดเหตุไม่คาดฝันระหว่างทาง ตอนที่เราโดยสารแล่นผ่านดงอ้อก็พบโจรสลัดเข้า

นอกจากลูกจ้างบนเรือที่กระโดดน้ำหนีแล้ว คนทั้งเรือไม่มีผู้ใดรอดชีวิตเลยสักคน

เชิงวันสื่อถูกสังหารไปพร้อมกับบ่าวรับใช้ ศพถูกมขขึ้นมาจากแม่น้ำในภายหลัง

เมื่อข่าวร้ายส่งมาถึงเชิงฮูหยินก็ยืนไม่อยู่ หมดสติไปทันที ส่วนเชิงเหยียนเสวี่ร้องไห้หน้าตานองหน้า เชิงเหยียนเจสลาย ทว่าได้แต่ขมก้น

ความเจ็บปวดพลบโยนมารดากับน้องสาวของตน

อู่เฉินได้ยื่นข่าวแล้ว ทางหนึ่งก็ส่งหู่ซื่อไปพลบโยนครอบครัวสกุลเซิง อีกทางหนึ่งก็ให้ว่านคนไปยั้งที่ว่าในการในท้องที่ที่เซิงวันสี่ถูกสังหาร สั่งให้คนสืบหาคนร้ายตัวจริงแล้วนำมาลงโทษอย่างหนัก

หากบิดามารดามีล้มป่วย โดยทั่วไปหากบ้านใดมีบุตรอยู่ในวัยที่เหมาะสมก็จะเร่งให้แต่งงานเร็วขึ้น นอกจากจัดพิธีมงคลเพื่อขจัดความอัปมงคลแล้ว ยังกลัวว่าช่วงไว้ทุกข์สามปีจะทำให้การมีทายาทของบุตรชายบุตรสาวล่าช้าออกไป

แต่เซิงวันสี่เสียชีวิตอย่างกะทันหัน จึงทำให้รับมือไม่ทัน

เซิงเซวียนเป็นบุตรชายย่อมต้องไว้ทุกข์ตามธรรมเนียมสามปี พิธีแต่งงานที่เดิมทีเตรียมพร้อมสรรพก็ดูว่าอาจจะจัดพิธีไม่ได้แล้ว

หู่ซื่อกำลังตั้งครมภ์ ถึงอย่างไรก็ไม่สะดวกไปร่วมพิธีศพ ดังนั้นหลังจากไปเยี่ยมเซิงฮุยครั้งหนึ่งแล้วก็ต้องเลี้ยวไม่ไปอีก ส่วนเรื่องเลือกโลงศพและการจัดการร่ำไม่เซียวเหนียงล้วนเป็นคนดูแลทุกอย่างจนเรียบร้อย

เมื่อต้องกลับบ้านเกิด เซิงเซวียนก็ต้องติดตามมารดากับน้องสาวกลับไปจัดพิธีศพให้บิดาด้วย

ส่วนอู่เฉินก็เสียใจที่ตอนนั้นไม่ได้ยื่นกรณสงคนไปคุ้มกันบิดาของว่าที่บุตรเขย อีกทั้งเกรงว่าจะเกิดเรื่องอะไรขึ้นอีก เขาจึงลาหยุดกับราชสำนักและไปคุ้มกันคนสกุลเซิงกลับบ้านเกิดด้วยตนเองตลอดการเดินทาง

นอกจากความเศร้าแล้วหู่ซื่อก็รู้สึกเป็นห่วงบุตรสาวด้วย

วันนี้นางช่วยเอาปลอกหมอนและปลอกผ้าคลุมที่ไม่เซียวเหนียงปักเรียบร้อยแล้วใส่หีบไม้จันทน์ป้องกันแมลงพลาถอนหายใจ

"คราวนี้เหตุใดสกุลเซ็งถึงพบเหตุไม่คาดฝันเช่นนี้! โชคดีที่เซ็งฮูหยินเป็นคนเข้มแข็ง สามารถจัดการเรื่องวุ่นวายในเรือนได้ แต่เจ้าก็ต้องพลอยลำบากไปด้วย กว่าเซ็งเซวียนจะไว้ทุกข์เสร็จก็ต้องรอสามปีหลังจากนี้... ตอนนั้นเจ้าก็จะอายุสิบเก้าปีแล้ว...เฮ้อ...จะอย่างไรดี..."

แต่ไม่เซียวเหนียงไม่ใส่ใจ ตอบมารดาเพียงว่า "มิใช่ไว้ทุกข์แปดปีสิบปีเสียหน่อย ท่านแม่ไม่ต้องเป็นห่วงเรื่องนี้ อีกทั้งอายุสิบเก้าปีก็เป็นวัยที่สดใสมีชีวิตชีวาและเปี่ยมด้วยกำลังใจวังชา! แก่ชราที่ใดกัน ตามความเห็นข้า ความจริงแล้วสตรีแต่งงานมีบุตรช้าสักหน่อยจะดีต่อสุขภาพของตนเองมากกว่านะเจ้าคะ"

หูซื่อรู้ว่าหากโต้แย้งด้วยวาจาที่ไม่มีเหตุผล ตนไม่มีทางเอาชนะ ไม่เซียวเหนียงได้ แต่เห็นบุตรสาวไม่ได้ใส่ใจและไม่ได้หุดหงิดจริงๆ นางเองก็เบาใจ

ถึงอย่างไรไม่เซียวเหนียงก็มีใช้หญิงทึนทิก แค่เลี้ยงดูไว้ที่บ้าน อีกสองสามปีเท่านั้น พอดีกับที่นางเองก็ทำให้บุตรสาวแต่งงานออกไปไม่ได้เช่นกัน

ทว่าปีนี้สกุลซู่ติดขัด แสดงว่าเป็นปีเคราะห์ร้าย อีกทั้งสามียังต้องเดินทางไกลอีก ต้องไปสวดภาวนาขอให้สงบสุขเสียหน่อยแล้ว

เมื่อเข้าฤดูใบไม้ผลิ อากาศอุ่นขึ้น หูซื่อก็พาบุตรสาวขึ้นเขาไปไหว้พระ และบริจาคเงินทำบุญด้วยกัน

ฤดูร้อนมาทั้งฤดูหนาว สตรีในเมืองหลวงต่างเฝ้ารอที่จะได้ออกไปเดินเล่น กอปรกับวันนี้เป็นวันพฤหัสบดีที่ที่เหมาะสมแก่การขึ้นเขา เสาดูกม้าน้ำประตูล้อมรอบเขาล้วนเต็มทุกเสาด บนที่โล่งว่างก็มีแต่ร่มม้า

ของจวนตระกูลต่างๆ จอดเรียงรายอยู่

ผู้คนหลังไหลกันมาไม่ขาดสายอย่างคึกคักพลุกพล่าน อารมณ์
หลากหลายสั่นงาแง แต่ตั้งแต่เขาเขียนซานที่ดูอิมคริมให้มีสีสันขึ้นมา

เพียงแต่วันก่อนฝนเพิ่งหยุดตก ตอนลงจากรถม้าไม่เปียกเหนียวจึง
พบว่าพื้นเป็นโคลน ทำให้เหยียบลงไปไม่สะดวก

และเวลานี้เองผ้าคลุมครึ่งตัวงามหรูผืนหนึ่งก็ถูกโยนลงมาบนทางเดิน
ที่พื้นเป็นโคลน ไม่เปียกเหนียวเหลือบตาขึ้นมองก็เห็นเขียวเยี่ยวเหอที่ไม่ได้
พบกันนานกำลังยืนอยู่ข้างรถม้า

"พื้นลื่น ตอนคุณหนูลงจากรถม้าต้องระวังด้วย"

ชื่อจื่อผู้นี้วางทำเป็นบุรุษที่ดีเต็มเปี่ยม แต่ไม่เปียกเหนียวกลับชะงักงัน
นางข้าเลื่องมอรอบด้านก็เห็นไม่อิงหลั่นคุณหนูสกุลไม่ผู้นั้นกำลังกัดปาก
มองอยู่

สายตานั้นคล้ายกำลังบอกว่าหากนางกล้าเหยียบลงไป อีกฝ่าย
จะฉีกนางทิ้งเป็น

46

วันนี้เชียวเย้ยเหอเอาใจใส่มากเกินไปสักหน่อย
ช่วงเวลานั้นผ้าคลุมใต้รถม้าผืนนั้นเปรียบดังหินหนืดที่ปะทุจาก
ภูเขาไฟ ร้อนจัดจนเหยียบลงไปไม่ได้

โม้เชียวเหนียงนิ่งอยู่ แต่ดูเจียวอีที่อยู่ข้างๆ นางรอไม่ไหว สะเง้อคอ
เอ่ยกับเชียวเย้ยเหอก่อนว่า "ขอบคุณชื่อจื่อเจ้าคะ มิฉะนั้นวันนี้คงต้อง
เดินเข้าอารามพร้อมกับโคลนติดเท้าหนักสามข้างแล้ว"

ดูเจียวอีพูดพลางกระโดดลงไปบนผ้าคลุมผืนนั้นก่อน

หูชื่อสังเกตุเห็นความลำบากใจของโม้เชียวเหนียงบุตรสาว แต่ก็
ไม่ยากปฏิเสธให้ชื่อจื่อผู้นี้เสียหน้า จึงให้สาวใช้ประคองนางลงจากรถม้า
ก่อน ส่วนโม้เชียวเหนียงก็เหยียบผ้าคลุมผืนนั้นตามหลังมารดาลงมา
อย่างรวดเร็วแล้วถอยไปข้างๆ

ช่วงนี้มีคนไว้ทุกข์เพราะบิดาเสียชีวิตและมีคนที่เบิกบานใจอย่างยิ่ง

เซียวเวียเหอดูเหมือนจะเป็นอย่างหลัง รอยยิ้มฉายชัดบนใบหน้า ไม่มีท่าที่เย็นชาเหมือนแต่ก่อน

แม้หลังจากให้ความช่วยเหลือ บุรุษควรเก็บความดีความชอบและชื่อเสียง จากนั้นก็หันกายจากไป แต่เขาตั้งใจจะพูดคุยกับคุณหนูใหญ่สกุลฉู่อีกเล็กน้อย

"เมื่อไม่นานมานี้น้องสาวข้าเพิ่งได้เครื่องเคลือบหายากมาสองสามใบ น่าเสียดายที่ไม่มียอดฝีมือจัดดอกไม้เพิ่มความงดงามให้...ไม่ทราบว่าคุณหนูใหญ่ฉู่มีเวลาวางเมื่อใด ช่วยมาชี้แนะที่จวนสักหน่อย..."

ไม่เซียวเหนียงเพียงคารวะอีกฝ่ายโดยไม่ตอบอะไร จากนั้นก็ฉวยโอกาสตอนที่มารดาพูดคุยตามมารยาทกับเซียวเวียเหอพาฉู่เฉียวอีก้าวเข้าประตูใหญ่ของอารามบนเขา ทั้งชื่อฉู่ผู้นี้ให้อยู่ข้างหลังไกลๆ

ตอนที่เข้าไปในอารามบนเขา ตามธรรมเนียมปฏิบัติบรรดาสตรีต้องใช้น้ำในสระเวียหยาดตรงประตูทางเข้าอารามล้างมือให้สะอาดเสียก่อน จากนั้นค่อยเขยียดัวเซียมซีในกระบอกล้างมือเพื่อขอให้พบความสงบสุข

ตอนนี้หานเยียนคอยติดตามรับใช้ข้างกายคุณหนูใหญ่สกุลฉู่ นางนำอ่างไม้ขอบทองขนาดเล็กที่นำมาเองจากบ้านมาตักน้ำแล้วช่วยคุณหนูทั้งสองล้างมือ

แม้วันนี้คนมาไหว้พระจะมีมากมาย แต่ส่วนใหญ่เป็นครอบครัวขุนนางจากเมืองหลวง จึงมีมารยาทสง่างามอย่างคนในตระกูลสูงศักดิ์ ย่อมมาเอาน้ำล้างมือตามลำดับ แต่เพราะผู้ที่มาไหว้พระมีจำนวนมากเกินไปจึงทำให้ค่อนข้างเบียดเสียด

ในตอนที่ไม่เซียวเหนียงล้างมือแล้วหันกายกลับมาก็เห็นสาวใช้ไม้คันทันคนหนึ่งเดินโซเซ ทำให้นางในอ่างนั้นกำลังจะสาธิตมาทางนาง

ไม่เชียวเหนียวนับว่ามีทักษะทางการเคลื่อนไหวค่อนข้างดี ไม่ต้องพูดถึงพื้นฐานเทควันโดหลายปีในยุคปัจจุบัน ตอนมาอยู่ในยุคนี้ได้ฝึกฝนวิชาหมัดมวยกับเด็กบ้าลู่อูซึ้งเฟิง จึงซึมซับวิทยายุทธของยุคโบราณมาไม่น้อย

ดังนั้นร่างกายของนางจึงเกิดอาการตอบสนองอย่างรวดเร็วกว่าสมอง ตอนที่สาวใช้ผู้นั้นเซกลาเข้ามา นางก็กระโดดหลบหลีกไปด้านข้างด้วยวิชาตัวเบา

ปรากฏว่าน้ำอำนันั้นที่เดิมที่จะสาดใส่ศีรษะนางจึงเพียงทำให้ชายกระโปรงของนางเปียกเท่านั้น ส่วนน้ำที่เหลือส่วนใหญ่สาดใส่ร่างแม่นางผู้หนึ่งที่ยืนอยู่ข้างหลังไม่เชียวเหนียว

ไม่เชียวเหนียวได้สติแล้วก็มองไป น้ำอำนันั้นก็ข้างไม่กลัวตาย กลับสาดใส่ร่างหานอวินเขียนจู่ผู้เปราะบางราวกับกิ่งหิ้วที่อยู่ข้างหลังนาง...

ตอนนี้ลมสันต์พัดพาความอบอุ่นมาให้ แต่พอถูกน้ำในสระอ่างหนึ่งสาดใส่ก็ยิ่งทำให้รู้สึกหนาวเย็นอยู่ดี และหากเป็นคนที่ร่างกายแข็งแรงก็ยิ่งพอว่า ทว่าหานอวินเขียนจู่ผู้นี้ปั่นจากดินเหนียวละเอียด ถูกน้ำสาดเพียงเล็กน้อยก็ละลายแล้ว

ตอนนี้แห่ยั้งแดนเข้าแล้ว หมัวมัวที่คอยดูแลเขียนจู่ถึงตาโตอย่างเกรี้ยวกราด เอื้อมมือที่ใหญ่เท่าพัดโบลานจับตัวสาวใช้ที่สาदनํ้าผู้นั้นไว้

ทุกคนเพ่งตามอง ที่แท้สาวใช้ผู้นี้เป็นบ่าวรับใช้คุณหนูของรองเสนาบดีกรมโยธา

พอหันไปดูสีหน้าสาวใช้แล้วก็เห็นแต่ความมึนงงราวกับไม่เข้าใจว่าเหตุใดตนถึงได้ถูกลาออกไปสาदनํ้าจนเปียกเสื้อผ้าของเขียนจู่ได้

เมื่อครั้นทุกคนต่างไม่ทันตั้งตัว กระทั่งการหลบหลีกอย่างว่องไวของไม่เชียวเหนียวก็ไม่มีใครสังเกตเห็น

สาวใช้ผู้นั้นคุกเข่าวิงวอนขอความเมตตา บอกว่าเมื่อครู่เหมือนตนถูกอะไรบางอย่างกระแทกใส่ จึงเซกลาออกไปเช่นนี้

ดูท่าทางนางร้อนใจจนจะร้องไห้ ไม่เหมือนโกหก มิฉะนั้นจู่ๆ จะไปหาเรื่องบุตรสาวซึ่งโรคขององค์หญิงเสาวหาด้วยเหตุใด

บุตรสาวรองเสนาบดีผู้นั้นก็รู้ฤทธิ์องค์หญิงเสาวหา นางตกใจกลัวจนใบหน้าซีดเผือด ไม่กล้าเข้าไปห้ามหม่อมมัวที่กำลังฟาดสาวใช้อย่างบ้าคลั่ง

หานเยียนเห็นคุณหนูบ้านตนเสื้อผ้าเปียกเช่นกันก็รีบเอาผ้าคลุมครึ่งตัวจากซวงสี่สาวใช้ข้างๆ ที่คอยดูแลรถม้าและหีบเสื้อผ้ามาคลุมปิดซาयरกระโปรงที่เปียกนั้นไว้

แต่ตอนที่มือของนางแตะถูร่างไม่เชียวเหนียวก็พบว่าไหล่คุณหนูสิ้นระริก ลมหายใจก็เหมือนจะกระชั้นเล็กน้อย

ไม่เชียวเหนียวรู้สึกตื่นเต้นจริงๆ ในใจลอบร้องว่าเกือบไปแล้ว

ความจริงแล้วน้ำอ่างนี้มีความสำคัญยิ่ง

นางจำได้ว่าในนิยายต้นฉบับเคยมีตอนหนึ่งกล่าวถึงผู้ใต้บังคับบัญชาที่มีความเชี่ยวชาญในการก่อสร้างที่เกี่ยวกับน้ำและไม้ผู้หนึ่งของพระองค์ว่าเดิมทีเขาคือรองเสนาบดีกรมโยธาแห่งต้าฉิน

หลายปีก่อนเขามีบุตรสาวที่เกิดจากอนุคนหนึ่ง ตอนนางขึ้นเขามาให้พระอู่สาวใช้ชุ่มซำมของตนทำเสื้อผ้าเปียก จึงต้องหาสถานที่เปียกสบมุ่มหนึ่งในอารามผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้า

แต่ตอนที่กำลังผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้ากลับถูกคนใจทรามฉวยโอกาสกระทำร้ายยี่จนมีมลทิน และนางก็ใช้เข็มขัดแขวนคอตายในห้องนั้นในวันเดียวกัน

แม้คนที่ตายไปจะเป็นบุตรสาวของอนุ แต่นางก็ได้รับความโปรดปราน

จากรองเสนาบดีผู้หนึ่งอย่างยิ่ง บุตรสาวผู้เป็นที่รักตายจากไปอย่างน่าอนาถ เขาจะยอมยุดีเรื่องราวแต่โดยดีได้อย่างไร จึงคอยสืบหาความจริง มาโดยตลอด แต่คดีนี้กลับเป็นคดีปริศนาที่ไม่สามารถหาตัวคนร้ายได้

จนกระทั่งหลายปีผ่านไปความจริงถึงได้ปรากฏ

ที่แท้บุตรสาวอนุผู้นี้ถูกเซินหยางจวินจุ่มหมายตาแต่แรก นางส่งคน มาเจรจากับรองเสนาบดีเพื่อรับเข้าจวนเป็นอนุสูงศักดิ์ให้เสียเวรียเหอ บุตรชาย

ด้วยเหตุนี้บุตรสาวอนุผู้นี้จึงไปขัดตาองค์หญิงเสาวหาเข้า

ตอนนั้นบุตรสาวขององค์หญิงเสาวหาแต่งเป็นภรรยาของ เสียเวรียเหอแล้ว แต่ช่วยไม่ได้ที่บุตรเขยขาพิการไม่ยอมเข้าห้องหอกับ บุตรสาว เอาแต่ทำให้อนุนางบำเรอแต่ละคนตั้งครรภ์ แม้หม่อมมัวที่นาง จัดวางไว้ที่จวนจะคอยช่วยทำให้สตรีชั้นต่ำเหล่านั้นแท้งบุตรแล้วก็ตาม

อีกทั้งเซินหยางจวินจุ่มารดาสามีของบุตรสาวก็ไม่ยอมร่วมมือ รับอนุสูงศักดิ์ให้เสียเวรียเหอมิได้หยุด

องค์หญิงเสาวหาเป็นคนใจกล้ามาโดยตลอด อีกทั้งมือก็เปื้อนเลือด มาไม่น้อย ในเมื่อมารดาสามีของบุตรสาวใจดำก็อย่าหาว่านางไร้คุณธรรม แล้วกัน

ดังนั้นครั้งหนึ่งตอนขึ้นเขามาไหว้พระ องค์หญิงเสาวหาจึงสั่งให้อิงฉา สวาชใช้ฉวยโอกาสตอนที่อีกฝ่ายไม่ทันระวังตัว ผลักสาวใช้ของขุนหนู รองเสนาบดีจนทำให้อ่างน้ำในมือนางสาดใส่เสื้อผ้าของขุนหนูรองเสนาบดี

จากนั้นก็สั่งให้คนพาขุนหนูรองเสนาบดีไปผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าย่าง สถานที่เงียบสงัด แล้วสั่งให้องค์รักษ์ในชุดเต็มยศสองนายปิดหน้าปิดตา คนหนึ่งขวางสาวใช้ที่คอยติดตามขุนหนูรองเสนาบดีไว้ ส่วนอีกคนย่ำยี

คุณหนูรองเสนาบดีผู้้นั้นให้มัวหมอง

สุดท้ายองค์หญิงเสาวภาที่สมปรารถนา คุณหนูรองเสนาบดีผู้้นั้น ปลิดชีวิตตนเอง ในที่สุดก็กำจัดสตรีที่ขัดขวางการมีทายาทของบุตรสาว และตัดความคิดของเขียวเยื้อยเหอที่จะเมินเฉยบุตรสาวของนางไปได้

เมื่อความจริงปรากฏ รองเสนาบดีผู้้นั้นก็แค้นองค์หญิงเสาวภา เข้ากระดูกดำ ทั้งยังชิงชิงพระเอกคู่สุยเฟิงที่มีใจให้เจิ้งห้วนคนงามซีโรคิน ตอนนั้นด้วย

ดังนั้นรองเสนาบดีผู้้นั้นจึงย้ายข้างในสนามรบ ในศึกครั้งสำคัญยิ่ง ของพระเอกคู่สุยเฟิง เขาหลบวางอุบายกับงานก่อสร้างที่รับผิดชอบอยู่ ต้องการทำร้ายคู่สุยเฟิงบุตรเขยในอุดมคติที่เฟิงเปลี่ยนสถานะจากชายผู้ เป็นสามมีย่างถูกต้องเพื่อแก้แค้นให้บุตรสาวที่รักของตน

สรุปว่าหมวกเขียว* ไบนั่นที่พระเอกสวมให้เขียวเยื้อยเหอก็มีหน้าที่ สร้างพล็อตไร้สาระเช่นนี้

นับเป็นการสร้างอุปสรรคให้กับเส้นทางการเลื่อนตำแหน่งของพระเอก แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าแม้พระเอกจะเผชิญกับภูเขาตาบและทะเลเพลิง ก็ยังคงเปลี่ยนอันตรายให้กลายเป็นความสงบสุขได้อย่างน่าทึ่ง

แน่นอนว่าหลังจากนั้นย่อมมีฉากที่หญิงงามยอมเสียสละตนเอง เพื่อแผ่นดินของวีรบุรุษ

เจิ้งห้วนยอมกระโดดลงจากกำแพงเมืองกลายเป็นวิญญาณหญิงงาม เพื่อให้รองเสนาบดีคลายโทสะและช่วยเหลือพระเอกจากวิกฤต

การกระโดดครั้งนี้ทำให้นักอ่านชายจำนวนมากเจ็บปวดจนใจเต้นแรง

* มาจากสำนวน 'สวมหมวกเขียว' ตรงกับสำนวนไทยว่า 'สวมเขา' มีที่มาจากเรื่องเล่าในสมัยโบราณ มีชายคนหนึ่งต้องเดินทางไปทำการค้าต่างเมืองอยู่เสมอ ภรรยาอยู่บ้านลอบคบชู้และได้นัดแนะกับชายผู้ว่า หากเห็นสามมียองนางสวมหมวกสีเขียวซึ่งมี้ออกจากบ้าน แสดงว่าจะไปต่างเมือง ให้ชายผู้มาหาตนที่บ้านได้

และรู้สึกสะเทือนอารมณ์อย่างยิ่ง... 'ทำไมถึงไม่มีผู้หญิงคนไหนยอมตาย
เพื่อความสำเร็จของฉันบ้าง ทำไมผู้หญิงดีๆ ในโลกนี้ถึงได้ตายกันหมด!
จนหาได้แต่ในผลงานของนักเขียน!'

การโหวตนิยายยอดเยี่ยมรายเดือนจึงมีคะแนนเข้ามาเรื่อยๆ!
นักอ่านชายต่างให้ซองขาวพระเอกสำหรับจัดพิธีศพภรรยาแล้วบอกว่า
'อย่าเสียใจไปเลยนะ คนต่อไปจะดียิ่งกว่านี้อีก!'

แต่ตอนนี้พล็อตเรื่องกลับเปลี่ยนไปมาก

แม้องค์หญิงเสาวหวนกับเซินหยางจวินจู่จะตกลงกันไว้นานแล้วว่า
จะเตรียมการหมั้นหมายให้บุตรชายและบุตรสาวของตน แต่ช่วยไม่ได้
ที่เซียวเวียเหอไม่ถูกใจเจิ้งห้วนญาติผู้น้องซีโรคนี่แม้แต่หน่อย ช่วงแรก
ก็เพียงแสดงออกพอเป็นพิธีเท่านั้น

แต่ช่วงนี้ไม่รู้เพราะเหตุใดเซียวเวียเหอจึงเปลี่ยนท่าทีจาก
ที่เคยไม่ใส่ใจมาพูดกับเซินหยางจวินจู่มารดาของเขาตามตรงว่า
จะไม่แต่งงานกับญาติผู้น้องที่เจ็บป่วยกระเสาะกระแสะผู้นี้เด็ดขาด หาก
กล้าบังคับเขา เขาจะทำให้ญาติผู้น้องต้องถือป้ายวิญญาณเข้าพิธีแต่งงาน

น่าเสียดายที่ว่าที่แม่ยายของเขา... องค์หญิงเสาวหวนเป็นผู้เชี่ยวชาญ
ในการบังคับแต่งงาน ชอบฝันเด็ดแดงที่ยังไม่สุกดี แม้ไม่อร่อยก็จะกัดจนละเอียด
และจะไม่มีทางให้ผู้อื่นได้ประโยชน์ด้วย!

ตอนนั้นนางยังบังคับให้สามีของนางบ้านแตกสาแหรกขาด ต้องหย่า
ภรรยาเก่ามาแต่งงานกับนางได้ แล้วนางจะเป็นคนที่รับมือง่ายได้อย่างไร

องค์หญิงเสาวหวนตั้งใจใช้เงินสืบมาหลายครั้งหลายครา ถึงได้รู้ว่า
ที่แท้ชื่อจื่อที่ปกติเป็นคนเสเพลไม่สนโลกผู้นั้นปฏิบัติต่อบุตรสาวของ
รองผู้บัญชาการชุดดีเป็นพิเศษ

นอกจากนี้นางยังสืบจากบ่าวรับใช้ของชื่อจื่อจั้นได้ความมาว่า เขาเคยใช้ชื่อของน้องสาวลอบเขียนจดหมายให้ไม่เซียวเหนียงด้วย

เดิมที่ไม่เซียวเหนียงจะแต่งงานแล้ว ชื่อจื่อเพียงกระตือรือร้นอยู่ฝ่ายเดียวเท่านั้น แต่วันแต่งงานของไม่เซียวเหนียงนั้นกลับต้องเลื่อนออกไปสามปี...

องค์หญิงเสาหวาร้อนใจขึ้นมาทันที รู้สึกว่าเรื่องนี้คงมีความลับอะไรบางอย่าง เก่งว่าไม่เซียวเหนียงคงจะไม่พอใจสกุลเซ็ง ต้องการถอนหมั้นมาแต่งงานกับชื่อจื่อ

และการกระทำที่แสดงความเอาใจใส่ของชื่อจื่อเมื่อครูนี้อีกยิ่งดึงดูดสายตาคองค์หญิงเสาหวายิ่ง นางจึงกวักมือเรียกสาวใช้ของบุตรสาวมากำชับทันที

ดังนั้นจากในนิยายต้นฉบับ โชคร้ายที่เดิมที่เป็นของบุตรสาวรองเสนบดีผู้นั้นจึงถูกชิงฉาฉลักจนเปลี่ยนตำแหน่งไปเล็กน้อย น้ำกลับสาดใสไม่เซียวเหนียงเต็มที่

เพียงแต่ไม่มีใครคาดคิดว่าไม่เซียวเหนียงเหมือนทาน้ำมันได้ฝ่าเท้าไม่รู้ว่าเปี่ยงกายอย่างไร น้ำในอ่างนั้นจึงสาดใสร่างเจ้หว่นบุตรสาวของตนทั้งหมด

ชิงฉาผู้เป็นมือมีดอยู่เบื้องหลังก็ตกตะลึงเช่นกัน

ไม่เซียวเหนียงมองสาวใช้ชิงฉาที่ค่อยๆ เดินกลับไปอยู่ข้างๆ องค์หญิงเสาหวาโดยไม่แสดงสีหน้า จากนั้นก็เข้าใจเรื่องราวทั้งหมดอย่างกระจ่างแจ้ง รู้สึกว่าน้ำในอ่างที่กระเซ็นใส่ร่างเล็กน้อยมีความแสนร้อน

ความรู้สึกที่ถูกสตรีจิตใจโหดเหี้ยมจ้องเล่นงานนี้ช่างย่ำแย่จริงๆ!

ผ่านไปครู่หนึ่งก็มีเณรน้อยเดินมาใกล้ไม่เซียวเหนียง จะช่วยนำทางนาง

ไปเปลี่ยนเสื้อผ้ายังห้องปีกที่เงียบสงบภายในอาราม

โม้เซียวเหนียงยืนนิ่งไม่ไหวติง ตอบเพียงว่า "ชายกระโปรงไม่ได้เปียกมากเจ้าคะ ไม่เป็นไร ไหว้พระเสร็จก็จะกลับแล้ว"

ทว่าหานอว้นเซียนจูที่ถูกน้ำสาดจนเปียกกลับถูกองค้หญิงเสาวหา ผู้เป็นมารดาพาไปผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าที่ห้องปีกอีกฝั่งโดยมีบ่าวรับใช้กลุ่มใหญ่ ห้อมล้อม

แผ่นหลังนั้นดูเหี้ยมตรงและอ่อนโยน แต่ใบหน้านางที่หันข้างมา เล็กน้อยกลับแผ่กลิ่นอายสังหารเย็นเยียบ คล้ายชำเลื่องมองโม้เซียวเหนียง อย่างเย็นชา...

และในตอนนี้เองเซียวเยวี่เหอก็เดินเข้ามา เขามองชายกระโปรง ที่เปียกชื้นของโม้เซียวเหนียงแล้วถามอย่างเป็นห่วงเป็นห่วง

"เหตุไฉนยังไม่ไปเปลี่ยนชุดอีก หากไม่ได้เอากะโปรงมาด้วย บวรธมฺ้า ของน้องสาวข้ามีหีบเสื้อผ้า เจ้ากับนางรูปร่างใกล้เคียงกัน คงจะทดแทน ได้ชั่วคราว...รีบไปเปลี่ยนเถิด อย่ามัวแต่ทนนวดอยู่"

โม้เซียวเหนียงหายใจลึกๆ พยายามกลั้นคำพูดที่จะหลุดออกมา จากปาก...แต่ท่านอยู่ให้ห่างข้าสักหน่อย ห้องฟ้าก็แจ่มใสแล้ว

47

น่าเสียดายที่หากบุตรสาวของผู้บัญชาการพุดจาหยาบคายออกไป
ก็คงกลายเป็นพาดหัวข่าวของเมืองหลวงในวันพรุ่งนี้

โม่เซียวเหนียงจึงเพียงยกบาศคารวะ ตอบกลับไปว่าไม่ต้องแล้ว
หันกายเดินเข้าอารามไปโดยไม่เหลียวมองเขา

เมื่อพวกนางสามแม่ลูกเข้าไปในอาราม จุดธูปเทียนสวดมนต์อธิษฐาน
ด้วยความจริงใจและบริจาคเงินให้อารามแล้วก็ขอเครื่องรางป้องกันภัยให้
บิดา จากนั้นก็ลงจากเขา

แม้ผู้ฉีดยวี่จะยังเดินเขาไม่สาแก่ใจ แต่เมื่อเห็นชายกระโปรงที่เปื้อน
ของโม่เซียวเหนียงก็ไม่พูดอะไรมาก ตามลงเขามาด้วยกัน

ตอนกลับถึงจวนโม่เซียวเหนียงเปลี่ยนมาสวมชุดลำลองหลวมสบาย
แล้วนั่งหลังตรงอยู่ตรงหน้าต่าง

ไม่กลัวโจรขโมยแต่กลัวโจรหมายตา* คราวนี้หากองค์หญิงเสาวหา
หมายตานางแล้ว การทำร้ายเช่นเดียวกันนี้ก็จะทยอยเกิดขึ้นเรื่อยๆ ด้วย
นิสัยใจคอของฝ่ายนั้นคงไม่มีทางแสดงความเมตตาอารีแน่นอน

ขอเพียงตัดสัมพันธ์ให้ชัดเจน ให้องค์หญิงเสาวหาว่านางไม่มีทางไป
ยุ่งเกี่ยวกับชื่อเจ้าผู้ นั้นโดยเด็ดขาด นางถึงจะรอดพ้นจากหายนะครั้งนี้
ไปได้...

ตอนที่ไม้เซียวเหนียงยังคิดหาทางแก้ไขไม่ออก สหายเก่าของบิดาเลี้ยง
ผู้หนึ่งก็มาเยี่ยมเยียน

คนผู้นี้คือนายท่านสกุลหงที่จัดหาสินค้าให้ร้านค้าสกุลฮู่มาโดยตลอด
สองสามปีมานี้มาเยี่ยมบิดาเลี้ยงเพียงไม่กี่ครั้ง และทุกครั้งล้วนไปมา
อย่างรีบร้อน

จะว่าไปแล้วนายท่านสกุลหงผู้นี้ นับว่าเป็นบุคคลสำคัญคนหนึ่ง
เมื่อหลายปีก่อนได้สร้างฐานะจนร่ำรวยอย่างมีดมนคลุ่มเครือ มีเส้นสาย
กว้างขวาง ผูกมิตรกับผู้คนจากทั่วสารทิศ

ไม้เซียวเหนียงได้ยินบิดาเลี้ยงพูดถึงเขาอย่างเคลือบแคลงเช่นกัน
ไม่ว่าจะว่านายท่านผู้นี้มีนามว่าอะไรกันแน่ อีกทั้งตอนนี้ นายท่านสกุลหงก็มา
อย่างผิดจังหวะยิ่ง

เนื่องจากบิดาเลี้ยงค้ำกันสกุลเชิงกลับบ้านเกิดที่ชนบท กอปรกับ
ช่วยจัดการพิธีศพ เวลานี้จึงยังไม่กลับมา และเนื่องจากมารดากำลังตั้งครรภ์
ไม้เซียวเหนียงจึงออกมาต้อนรับนายท่านสกุลหงพร้อมกับหูชื่อ

นายท่านสกุลหงเองก็นึกไม่ถึงว่าตนจะมาเสียเที่ยว เขามาเมืองหลวง

* ไม่กลัวโจรขโมยแต่กลัวโจรหมายตา หมายถึงเมื่อไม่รู้เจตนาของอีกฝ่ายก็จะต้องเกิดความหวาดระแวง
การที่โจรได้ของที่ไม่ใช่ของจริง เรื่องราวได้เกิดขึ้นและจบลงแล้ว เมื่อเวลาผ่านไปก็จะลืมเหตุการณ์ไปเอง แต่หาก
ถูกโจรหมายตาโดยไม่รู้ว่าจะลงมือเมื่อไร จะขโมยอะไรก็ยากที่จะป้องกันและต้องใช้ชีวิตอย่างหวาดระแวง

ครั้งนี้ได้พาหนังสือบุตรสาวของตนมาด้วย เดิมทีอยากฝากนางไว้ที่จวนของ
สหายรักผู้เซ็นหัวควราสักสองสามวัน นึกไม่ถึงว่าอีกฝ่ายกลับไม่อยู่ และตน
ต้องเดินทางไกล ไม่สะดวกที่จะพานางไปด้วย จึงรู้สึกลำบากใจ

ไม่เชียวเหนียวรู้ว่าหากบิดาเลี้ยงอยู่ด้วยจะต้องตอบตกลงอย่าง
แน่นอน พวกนางทั้งบ้านเป็นหนี้บุญคุณนายท่านสกุลหง ย่อมปฏิบัติ
ต่อบุตรสาวของเขาเป็นอย่างดี

และหนูก็คิดว่าที่บ้านมีเด็กหญิงหลายคน หากคุณหนูสกุลหงผู้นี้พัก
อยู่ด้วย บุตรสาวมีสหายเพิ่มขึ้นอีกคนก็ดีเช่นกัน จึงตกปากรับคำ

นายท่านสกุลหงเป็นคนเปิดเผยที่ใช้ชีวิตเร่ร่อนพเนจรในโลกกว้าง
ครั้นเห็นหนูที่อับปากก็กล่าวขอขบคุณภรรยาของสหาย จากนั้นก็ทิ้งสาวใช้
หนึ่งคนและหญิงรับใช้สูงวัยหนึ่งคนให้หิ้วผิงแล้วพาผู้ได้บังคับบัญชาจากไป

ไม่เชียวเหนียวมองคุณหนูสกุลหงวัยสิบเจ็ดปีอย่างพิเนิจพิเคราะห์
หากไม่บอกก็ไม่มีผู้ใดดูออกว่านี่คือคุณหนูที่มีความเป็นอยู่สุขสบาย

อาจเป็นเพราะนางติดตามบิดาเดินเรือตลอดทั้งปี คุณหนู
ที่ใบหน้าคมคายผู้นี้จึงมีผิวคล้ำเข้ม ผมก็เพียงถักเปียเกลียวธรรมดา ที่ใบหู
ไม่มีแม้แต่รูเจาะหู และดูจากที่นางสวมเสื้อตัวสั้นคงเป็นคนที่มีวรยุทธ์

นายท่านสกุลหงบอกกล่าวอย่างชัดเจนว่าบุตรสาวตนติดตามอยู่
ข้างกายเขานับวันยิ่งไม่มีลักษณะเช่นเด็กสาว ฝากไว้ที่จวนสกุลหงครั้งนี้
หวังว่าบุตรสาวจะได้เรียนรู้ธรรมเนียมมารยาทของเด็กสาวจากพวกคุณหนู
สกุลสูงชั้น ในภายภาคหน้าจะได้แต่งงานอย่างราบรื่น

เพียงแต่คุณหนูสกุลหงผู้นี้มีท่าทางไม่เต็มใจ หลังบิดาของนางไปแล้ว
ก็ทำสีหน้าบึ้งตึง

ไม่เชียวเหนียวกลัวว่าจะเป็นการปล่อยปละละเลยแขก ทั้งยังเห็นว่า

คุณหนูสกุลหงผากบอกว่าไม่กินอาหารเย็น นางจึงยกถาดมาส่งอาหารให้
หงผิงด้วยตนเอง

ตอนแรกกังวลว่าอีกฝ่ายจะทำท่าที่เย็นชาใส่ นึกไม่ถึงว่าหงผิงที่กำลัง
ร่ำทวนอยู่ในลานบ้านกลับประสานมือคารวะแล้วเอ่ยขึ้น

"เข้ามาครั้งนี้สร้างความลำบากให้คุณหนูใหญ่ ตอนแรกข้าไม่หิวจริงๆ
กำลังคิดว่าเย็นอีกสักหน่อยค่อยกิน แต่กลับลำบากคุณหนูใหญ่ให้มาด้วย
ตนเองแล้ว"

โม่เซียวเหนียงตอบยิ้มๆ "ท่านอายุมากกว่าข้า เรียกข้าว่าน้องสาวก็พอ
เหตุใดต้องเรียกคุณหนูให้ยุ่งยากเช่นนี้ด้วย"

หงผิงขึ้นขอบคนตรงไปตรงมาโดยตลอด ครั้นเห็นว่โม่เซียวเหนียง
ไม่ใช่คุณหนูที่วางท่าเย่อหยิ่งก็รู้สึกดีด้วย จึงยิ้มกว้างเห็นฟันให้โม่เซียวเหนียง

โม่เซียวเหนียงเห็นประกายสีขาวในปากดำล่ำก็รู้สึกว่าร่าเริงของ
คุณหนูสกุลหงขาวยิ่งนัก

แต่ในเมื่อนายท่านสกุลหงกำชับไว้แล้ว โม่เซียวเหนียงก็ต้องช่วยจัด
บทเรียนให้พี่สาวสกุลหง สอนทั้งพิธีสงฆา การจัดดอกไม้ และมารยาทต่างๆ
ให้แก่คุณหนูสกุลหงผู้นี้

แต่คุณหนูสกุลหงเหมือนจะอดทนกับบทเรียนเหล่านี้ไม่ได้ เรียนด้วยความ
หงุดหงิดใจอย่างยิ่ง หากเป็นหมัวมัวที่บ้านที่บิดาของนางจ้างมา นาง
คงล้มโต๊ะไปนานแล้ว

แต่เห็นรูปโฉมคุณหนูสกุลใหญ่ผู้ดื้ออ้อนโยน กลับว่าตนจะทำให้อีกฝ่าย
ตกใจ หงผิงจึงข่มกลั่นอารมณ์ อดทนให้ผ่านบทเรียนไปอย่างหมดอาลัย
ตายอยาก

โม้เชียวเหนียวเข้าใจความเจ็บปวดของนักเรียนที่ถนัดด้านกีฬา มากกว่า และไม่ยอมรับความแสบของผู้มีเกียรติผู้นี้เกินไปนัก ผ่านไปไม่กี่วัน นางจึงพาหงผิงไปเดินเล่นที่ย่านการค้าในเมืองหลวง

หงผิงไม่สนใจเสื้อผ้าและเครื่องประดับ แต่หยุดอยู่ที่ร้านขายเครื่องมือล่าสัตว์และธนูเป็นเวลานาน

ครั้งนี้โม้เชียวเหนียวพาสาวใช้มาด้วยสองคนและบ่าวรับใช้ที่ทำหน้าที่วิ่งธุระอีกสองคน รวมกับสาวใช้ประจำตัวของหงผิงแล้วก็มีบ่าวรับใช้ทั้งสิ้นห้าคน

เนื่องจากไม่ได้อยากไปไกล แค่เดินในย่านการค้าใกล้เคียงเท่านั้น พวกนางจึงไม่ได้นั่งรถม้าไป

เมื่อเดินมาถึงถนนสายหนึ่ง บนถนนมีคนขายของตะโกนเสียงดัง ไม่นานก็มีคนไปมุงล้อมพวกเขา

ตอนโม้เชียวเหนียวหันมามองอีกคราก็พบว่าบ่าวรับใช้ห้าคนถูกฝูงชนแยกออกไปแล้ว ไม่รู้ถูกขวางอยู่ที่ใด

ครั้นเห็นว่ามีคนมุงล้อมเข้ามาจะแยกนางกับหงผิงออกจากกัน หงผิงจึงจับมือโม้เชียวเหนียววิ่งไปที่มุมถนนด้านหนึ่งอย่างมือไวตาไว

เดิมทีทั้งสองตั้งใจว่าจะยืนอยู่ตรงนี้ รอสาวใช้ที่พลัดหลงกันมาสมทบ

แต่นึกไม่ถึงว่าจู่ๆ จะมีบุรุษฉกรรจ์ร่างกายแข็งแรงกำยำสามคนเดินเข้ามา ก่อนจะยื่นแขนมาคว้าพวกนางสองคนดึงเข้าไปในตรอกมืดที่มีกองสินค้ายางอยู่

ความจริงแล้วบุรุษฉกรรจ์สามคนจัดการเด็กสาวอายุสิบหกสิบเจ็ดปีสองคนเป็นเรื่องที่ไม่อยากเย็นนัก กอปรกับคนร้ายเตรียมตัวมาล่วงหน้า ถือเชือกและผ้าเช็ดตัวในมือเตรียมอุดปากและมัดตัวคน ไกล่ทำสำเร็จอยู่แล้ว

น่าเสียดายที่พวกเขานึกไม่ถึงว่าเด็กสาวสองคนนี้ไม่ใช่สตรีที่จะรังแกได้ง่ายๆ!

ไม่เชียวเหนียวใช้ท่าชากรไกรของวิชาโยโด ตีลังกาแล้วใช้แรงเหวี่ยงด้วยความชำนาญ ล้มบุรุษจนกระทั่งอยู่ข้างๆ ลงกับพื้น

ส่วนแม่นางหน้าดำผู้นั้นราวกับนางยักษ์ร้ายกาจที่จะเข้ามาปลิดชีวิตคว้ามัดสั้นเล่มหนึ่งออกมาจากข้อเท้าอย่างเงิบๆ ปาดคอคนร้ายที่กำลังตั้งส่ายเสือนางคิดจะลวงเกิน

ตอนที่เลือดอุ่นพุ่งกระชูดในตรอกมืด คนร้ายสองคนที่เหลือต่างตกตะลึง

ไม่รู้เช่นกันว่าเป็นเพราะหึงหวงอัดอั้นมาหลายวันหรือไม่ นับว่าได้โอกาสที่จะลงมืออย่างสาแก่ใจเสียที พอเห็นคนร้ายสองคนที่เหลือพยายามหลบหนี นางก็พุ่งเข้าไปอย่างรวดเร็ว ก่อนจะเงื้อมือขึ้นแล้วฟันเส้นเอ็นข้อเท้าของทั้งสองจนขาดสะบั้น จากนั้นเหยียบไว้แล้วใช้มีดแทงในจุดที่ไม่สำคัญ เค้นถามว่าตั้งใจจะทำอะไร

ความจริงแล้วคนร้ายสามคนนี้เป็นโจรลักพาตัวของเมืองหลวง ทั้งยังรวบรวมพรรคพวก มีผู้ได้บังคับบัญชาในมือสิบกว่าคนทั้งชายและหญิง เจาะจงเลือกยามที่ตลาดคึกคักลักพาตัวสตรีและเด็กจากครอบครัวดีๆ ไปขายถือเป็นภาพภัยของเมืองหลวงอย่างแท้จริง

คนพวกนี้จับตัวสตรีและเด็กอย่างง่ายดายราวกับจับแกะมาโดยตลอด เคยพบพยัคฆ์สาวเช่นนี้ที่ใดกัน พอถูกแทงจนร้องไหยหวนแล้วก็เอื่อยขึ้น

"ช่วงนี้มีคนมาหาพวกเรา ให้เงินก้อนโต บอกเพียงว่าให้พวกเราจับตัวสตรีในจวนสกุลสูง รอให้คุณหนูใหญ่ของจวนออกมาข้างนอกแล้วหาโอกาสจับตัวเข้ามาในตรอกมืดทำลายความบริสุทธิ์เสีย ไม่ต้องเอาไปขาย

ถึงตอนนั้นแค่ฉีกทิ้งเสื่อผืนนางให้ขาดแล้วผลักนางออกไปจากตรอกให้คนอื่นเห็นก็พอ"

งานที่มีสตรีรูปโฉมงดงามให้เล่นสนุกและได้เงินด้วยเช่นนี้เป็นงานที่หายากจริงๆ พวกเขาจึงตกลงแล้วเฝ้ารอโอกาสลงมือ

วันนี้หลังเฝ้าติดตามคุณหนูใหญ่สกุลช่อออกจากจวนแล้วจึงแบ่งงานกันตามหน้าที่ ขวางบ่าวรับใช้และสาวใช้สกุลช่อออกไป ตั้งใจให้คุณหนูใหญ่สกุลช่ออยู่เพียงลำพังแล้วลงมือ

หาว่าไม่ว่าแม่นางหน้าดำผู้้นั้นคอยดั่งคุณหนูใหญ่สกุลช่อให้อยู่ใกล้ๆ อยู่ตลอด

ทั้งสามคนอาศัยว่าตนเองแข็งแรงกำยำ จึงคิดว่าจะมาก็กี่แค่มีสตรีเพิ่มมาอีกหนึ่งคน ให้เรี่ยวแรงอีกสักคนด้ายอีกคนก็แล้วกัน

แต่ไม่ึกว่าแม่นางหน้าดำผู้้นั้นจะเหมือนพญายมหญิงที่อันตรายถึงเพียงนี้ ดูจากการใช้มีดสั้นนั้นแล้วอาจเป็นคนขายเนื้อเชือดหมูในชนบทกระมัง

เมื่อหงฝิงถามจนรู้สาเหตุแล้วก็สบตากับไม่เชียวเหนียงอย่างรวดเร็ว แต่พอจะถามสองคนนั้นอีกคราว่าผู้ที่ว่าจ้างเป็นใครก็ถามไม่ได้คำตอบแล้ว

ไม่เชียวเหนียงยังไม่ทันเอ่ยขึ้น หงฝิงก็บอกว่า "เจ้าเป็นคุณหนูตระกูลขุนนาง ชื่อเสียงเป็นเรื่องสำคัญ หากพัวพันกับเรื่องนี้จะสลดให้หลุดพ้นได้ยาก เจ้าไปก่อน ข้าจะจัดการที่เหลือเอง"

ปกติคู่เชียวเหนียงเคยแต่ตามล้างตามเช็ดให้ผู้อื่น นึกไม่ถึงว่าวันนี้เวลานี้จะได้ยินว่ามีคนจะช่วยจัดการเรื่องที่เหลือและคลี่คลายสถานการณ์ให้ตน จึงกล่าวด้วยความซาบซึ้งใจ

"จะทิ้งท่านไว้ผู้เดียวได้อย่างไร ท่านไม่ใช่สตรีและไม่ต้องการชื่อเสียงอันบริสุทธิ์หรือ ปล่อยคนพวกนี้ไว้ที่นี่แล้วพวกเราไปกันเถิด!"

ถึงอย่างไรหงผิงก็สังหารไปแล้วหนึ่งคน แม้คนผู้นั้นตายไปแล้วก็ยังไม่สาสมกับความผิดที่ทำก็ตาม และที่พวกนางทำไปเพราะป้องกันตัวก็ไม่พินต้องพัวพันไปด้วย นางไม่สามารถทิ้งให้หงผิงอยู่จัดการเรื่องที่เหลือเพียงคนเดียวได้ ดังนั้นไปจากที่นี่ก่อนจะดีกว่าแล้วค่อยแจ้งทางการ

ปรากฏว่าไม่เชียวเหนียวยังไม่ทันพูดจบ หงผิงก็สะบัดมืออย่างฉับไวแทงเข้าเส้นเลือดของสองคนที่เหลือด้วยเช่นกัน จากนั้นจึงไม่เชียวเหนียวที่เบิกตาอ้าปากค้างออกไปจากตรอกมืดแล้วกลับจวนไปตามทางเส้นเล็ก

ทั้งชาติก่อนและชาตินี้ฉู่เชียวเชียวนับว่าเป็นพลเมืองที่ปฏิบัติตามกฎหมาย ไม่เคยเลียงภาชีหรือหนีภาชี นึกไม่ถึงว่าวันนี้จะถูกฆาตกรต่อเนื่องลากกลับบ้าน

เมื่อกลับถึงจวนไม่เชียวเหนียวก็เดินกลับไปกลับมาอยู่ที่เดิมด้วยความกังวล พูดกับคุณหนูสกุลหงที่กำลังผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้า

"สังหารทั้งหมดได้อย่างไร แล้วจะเผชิญหน้ากับทางการอย่างไร หากมีคนมาที่จวน..."

แต่หงผิงไม่คิดว่าจะเป็นเช่นนั้น จึงบอกไม่เชียวเหนียวว่า "วางใจเถิด ข้าทำสัญญาตั้งไว้เมื่อตรอกแล้วและให้สาวใช้รออยู่ที่นั่น ประเดี๋ยวผู้ใดบังคับบัญชาที่เมืองหลวงของบิดาข้าจะไปเก็บกวาดที่เกิดเหตุ ไม่เหลือร่องรอยแม้แต่น้อย มิฉะนั้นหากพวกคนพวกนั้นไปยังที่ว่าการเมื่อไรที่คนพวกนั้นเอ่ยชื่อเจ้าออกมาย่อมทำให้เจ้าเสื่อมเสียชื่อเสียง ทำให้ผู้ที่อยู่เบื้องหลังสมปรารถนา ว่าแต่เจ้าไปลวงเก็นผู้ใดเข้า ฝ่ายนั้นถึงได้ลงมือ

กับเจ้าอย่างโหดเหี้ยมเช่นนี้"

ไม่เชียวเหนียวไม่รู้เบื้องหลังของนายท่านสกุลหง แต่ดูจากสถานการณ์นี้บุตรสาวของเขาก็นับว่าได้สืบทอดอำนาจมิดของเขา มาหมดแล้ว สำนักศึกษาศรีก็เปลี่ยนอีกฝ่ายไม่ได้

แต่พูดจากใจจริงหากคุณหนูที่ยกมือสะบัดมีดสังหารคนอย่างจับไว้นี้ ไม่อยู่ด้วย เกรงว่าวันนี้นางคงต้องเปลี่ยกายอยู่ที่ถนน กลายเป็นที่ขบขัน ของคนทั้งเมืองหลวงไปแล้ว

องค์หญิงเสาวหาวรังแกผู้อื่นโหดเหี้ยมเกินไปแล้ว!

แต่พอคิดดูอีกที หากดูจากผลงานของหงผิงในวันนี้แล้วก็นับว่า ไม่ใช่คนธรรมดา แต่เหตุใดในนิยายต้นฉบับถึงไม่เคยพูดถึงคุณหนูผู้นี้ เลยเล่า...

ไม่ใช่! ในนิยายต้นฉบับมีสตรีสกุลหงอยู่คนหนึ่งจริงๆ แต่นาง น่าจะโผล่มาตอนพระเอกเติบโตเป็นผู้ใหญ่และพยายามจะควบคุมฮ่องเต้ นางเป็นหัวหน้าโจรจากห้ามณฑลทางแดนเหนือ

และพยัคฆ์สาวผู้นี้ก็ไม่ได้ชื่อหงผิง แต่ชื่อหงเฮินต่างหาก!

48

ไม่เซียวเหนียวจมดิ่งอยู่กับความคิดจึงเจียบไปชั่วขณะ แต่หงผิงกลับ
นึกว่านางตกใจกับเหตุการณ์ไม่คาดคิดในตรอกเมื่อครู่

ถึงอย่างไรก็เป็นคุณหนูเยาว์วัยในตระกูลขุนนางที่ไม่เคยพบเจอ
คลื่นลม จู่ๆ เห็นคนตายย่อมไม่สบายใจอย่างเลื่องได้ยาก

ในตอนนี้นางผิงกำลังคิดว่าจะใช้วิธีใดเกลี้ยกล่อมให้ไม่เซียวเหนียว
ปิดปากให้สนิท ไม่พูดเรื่องนี้ออกไป ไม่เซียวเหนียวก็เอื่อยขึ้น

"โจรลักพาตัวพวกนั้นยังมีพรรคพวกอยู่ หากพรรคพวกไม่เห็น
คนพวกนั้นโผล่มาเสียทีย่อมต้องมาตามหาแน่ หากตามหาพวกนั้นไม่พบ
พรรคพวกอาจมาหาเรื่องสกุลฉันหรือไม่ก็ไปหาตัวการเบื้องหลังแล้วคิดหา
วิธีเล่นงาน เมื่อไม่นานมานี้ข้าทำให้องค์หญิงเสาวหาไม่พอพระทัย ตัวการ
เบื้องหลังอาจเป็นนางก็ได้ แต่ไม่ว่าจะเป็นนางหรือไม่เราก็กต้องตามหา
พวกโจรลักพาตัวให้พบแล้วซักถาม หากพี่ผิงสะดวก ท่านช่วยจัดคนเก่งๆ

มาคอยจับตาดูคนที่มาตามหาพวกนั้นแล้วสะกดรอยตามไปจนถึงตัวการ เบื้องหลังได้หรือไม่..."

หงผิงคาดไม่ถึงว่าคุณหนูท่าทางสุภาพประจบประแจงผู้นี้จะมีไหวพริบ เช่นนี้ สงบอารมณ์ตื่นตระหนกที่ถูกลักพาตัวได้อย่างรวดเร็วและคิดหาวิธีก้าวต่อไป

นางเล็กคิ้วแล้วประสานมือพลางกล่าว "คุณหนูใหญ่วางใจได้! บิดาของพวกเราสนิทสนมกันอย่างยิ่ง ในเมื่อมีคนมาหาเรื่องสกุลคุณ ข้าพหิงไม่มีทางนิ่งดูตายแน่!"

ไม่เชียวเหนี่ยงไม่คาดคิดว่าจากพล็อตสไตลชีวิตชนบทแสนสบาย จะมีเรื่องคุณธรรมจอมยุทธ์และความรักความแค้นเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย นางจึงทำตาม หัดประสานมือคารวะเช่นเดียวกับหงผิง

ไม่นานบ่าวของสกุลคุณที่พลัดหลงกันไปก็ทยอยกลับมา พวกเขาต่างพากันตื่นตระหนกร้องว่าคุณหนูทั้งสองหายตัวไป แต่บ่าวที่เฝ้าประตูบอกว่าคุณหนูทั้งสองกลับมานานแล้ว

เมื่อหันเหียนเห็นไม่เชียวเหนี่ยงและหงผิงที่ออกมาจากห้องปลอดภัยดี นางก็ถอนหายใจยาวเหยียดด้วยความโล่งอก เอาแต่ร้องว่า อมิตาพุทธ และขอให้คุณหนูทั้งสองอย่าทำให้พวกนางตกใจจนวิญญูณแทบจะหลุดออกจากร่างเช่นนี้อีก

ไม่เชียวเหนี่ยงเพียงยิ้มอย่างเจี๊ยบๆ แต่ในใจกลับคิดว่า บางครั้งตกใจจนวิญญูณหลุดออกจากร่างไปแล้วจริงๆ...

ขณะเดียวกันที่ตรอกมืดก็มีคนสองกลุ่มมาถึงจริงดังคาด พรรคพวกของโจรลักพาตัวสามคนนั้นก่อความวุ่นวายที่ถนน เมื่อเห็นว่าสามคนนั้น

ลักพาตัวสำเร็จแล้วก็จึงใจถ่วงเวลาบ่าวรับใช้ของสกุลฐ์ไว้ลักพัก

แต่เมื่อไม่มีความเคลื่อนไหวในตรอกเป็นเวลานาน พรรคพวกจึงเริ่ม
นึกสงสัย ต่างคนต่างรำมือและอยู่ที่ปากตรอกรอสามคนนั้นออกมา

ทว่าผ่านไปอีกพักหนึ่งก็ยังไม่ผู้ใดออกมา หญิงชราคนหนึ่งในกลุ่ม
จึงชะโงกหน้ามองเข้าไปในตรอก

เดิมทีนึกว่าคุณหนูตระกูลขุนนางทั้งสองคงผิวเนื้อเนียนละเอียดจน
พวกบ้าตันทาสามคนนั้นไม่ยอมเลิกรา แต่พอเข้าไปในตรอกกลับพบ
เพียงตะกร้าไม้ไผ่เก่าๆ และขยะกองอยู่ ไม่มีเงาคนแม้แต่คนเดียว!

คราวนี้พรรคพวกของโจรลักพาตัวจึงเริ่มคาดเดาในใจ

คิดเพียงว่าสามคนนั้นและคุณหนูทั้งสองไปที่ใดกันหมดแล้ว

หนึ่งในนั้นเป็นคนละเอียดรอบคอบ สังเกตเห็นว่ามิใช่เจ้ากระจายอยู่
ทั่วพื้นในตรอกจึงใช้เท้าเหยียบ แล้วพบว่าบนพื้นเต็มไปด้วยร่องรอยน้ำ...
ทั้งที่ฝนไม่ได้ตก แสดงว่ามีคนเพิ่งล้างพื้น หากเข้าไปดมใกล้ๆ ยังได้
กลิ่นฉาวเลือดจางๆ ด้วย...

เมื่อเขี่ยขี้เถ้าออกก็เห็นรอยเลือดที่ยังล้างไม่หมด ดูเหมือนคนที่เสียเลือด
จะไม่ได้มีเพียงคนเดียว!

แล้วเหตุใดสกุลฐ์จึงไม่มีข่าวคราวว่าคุณหนูหายไปหรือมีคนตายแล้ว
เช่นนั้นก็แสดงว่า...

ตอนนี้พรรคพวกของโจรลักพาตัวต่างแตกตื่นแล้ว! แต่ลักพาตัว
สตรีตระกูลดีๆ ต่อให้ถูกจับตัวไป หากใช้เงินแก้ปัญหาก็คงได้รับโทษ
ไม่ถึงตาย!

ทว่ากลางวันส่างๆ นุรุษสามคนกลับหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย!
อยู่ไม่เห็นคน ตายไม่เห็นผี ยังมีกฎหมายอยู่อีกหรือไม่

ไม่ว่าผู้ใดเป็นคนลงมือกันแน่ ดูเหมือนจะไม่ใช่ทางการ หากทางการลงมือจริงก็คงรู้กันทั้งเมืองหลวงนานแล้ว มีหรือจะสงบเงียบอย่างน่าประหลาดเช่นในเวลา

ผ่านไปห้าวัน ขณะที่พรรคพวกของโจรลักพาตัวกำลังตื่นตระหนก นายท่านที่ใช้เงินจ้างพวกเขาก็ปรากฏตัวขึ้น ถ้ามด้วยสีหน้าบึ้งตึงว่า ในเมื่อรับเงินไปแล้ว เหตุใดถึงไม่เห็นการเคลื่อนไหว คิดจะหลอกลวงเขาหรืออย่างไร

พวกโจรลักพาตัวแต่ละคนร้อนใจจนตาแดงกำ ไม่สนใจว่าอีกฝ่ายเป็นนายท่านมาจากที่ใด คุณตัวเขาไว้แล้วพาไปดูร่องรอยน่าสงสัยทุกจุดในตรอกนั้น บอกว่าหากหาบุรุษสามคนนั้นไม่พบก็จะไม่ปล่อยเขาไปง่ายๆ แน่

นายท่านผู้นั้นพาผู้ใต้บังคับบัญชาไปด้วย สุดท้ายสุนัขกัดกันเอง ต่อยตีกันไปหนึ่งยก ต่างฝ่ายต่างถูกกระชากจนคอเสื้อบิดเบี้ยว แก้มถูกข่วนจนลายพร้อย สุดท้ายนายท่านผู้นั้นก็กลับไปรายงานองค์หญิงเสาวหา

แค่จัดการลูกเลี้ยงของทหารนายหนึ่งเท่านั้น เรื่องเช่นนี้ องค์หญิงเสาวหาทำมานานักต่อนัก ย่อมมิได้เก็บมาใส่ใจ แต่นึกไม่ถึงว่าครั้งนี้จะเกิดเหตุการณ์แปลกประหลาดเช่นนี้ นางฟังจบแล้วก็ถึงตากว้างเอ่ยขึ้น

"หรือโจรพวกนั้นเอาเงินไปแล้วไม่ทำงานแล้วมาหลอกลวงเจ้า"

องค์รักษ์ที่ไปพบโจรลักพาตัวลูปหน้าที่เป็นรอยข่วนพลาบกล่าว "ดูท่าจะไม่เป็นเช่นนั้นพะย่ะค่ะ มารดาของหนึ่งในคนที่หายตัวไปร้องให้จนตาบวม บอกว่าสามคนนั้นลากเด็กสาวสกุลซู่เข้าไปในตรอกแล้วไม่รู้ว่

เกิดอะไรขึ้น เด็กสาวกลับถึงจวนอย่างปลอดภัย ส่วนพวกโจรลักพาตัว กลับหายตัวไป..."

องค์หญิงเสาวหาหรือตาลงเล็กน้อยแล้วฟังผู้ได้บังคับบัญชาพูดต่อ

"หรือนายกองผู้ผู้นั้นลอบวางกำลังคนคอยปกป้องบุตรสาวของตนอยู่ หากเป็นเช่นนั้นจริง ถูกผู้เขินจับได้ก็คงแย่ ตอนนี้เขากำลังเป็นที่โปรดปรานของรัชทายาท หากรายงานไปถึงรัชทายาทหรือฝ่าบาทจะไม่ยุ่งยาก หรือพะยะค่ะ"

องค์หญิงเสาวหาได้ยินแล้วแค้นเสียงเย็นชา นางสนิทสนมกับพี่รองมาตั้งแต่เล็ก น่าเสียดายที่รัชทายาทไม่ใช่พี่รอง อีกทั้งความสัมพันธ์ของนางกับรัชทายาทก็ค่อนข้างห่างเหิน หากถูกรัชทายาทเอาหลักฐานการกระทำผิดไปร้องเรียนฮ่องเต้จริงๆ ก็คงยุ่งยาก

แต่นางมิได้กลัวว่าสกุลจะรู้เรื่อง เพียงต้องการให้คนในจวนพวกเขา รู้ว่าหากกล้าแย้งชิงกับองค์หญิงเสาวหาอย่างนาง ทุกคนย่อมมีจุดจบไม่ดีเป็นแน่!

หากไม่เชื่อเหินยงนั้นรู้จักสงบเสงี่ยมเจียมตนสักนิด อยู่ให้ห่างจากชื่อจื่อลักหน้อย ไม่ขวางทางบุตรสาวนางก็คงดี

องค์หญิงเสาวหาคิดอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นก็ได้เอาเรื่องความเป็นความตายของโจรลักพาตัวมาใส่ใจอีก...

เมื่อวานนี้ที่โรงจิว นักแสดงจิวที่เล่นบทบู๊คนหนึ่งในกลุ่มคนที่ทำหน้าที่ยกอาหารรูปโฉมหล่อเหลาถึง ลักษณะท่าทางสง่างามคล้ายราชบุตรเขยในวัยหนุ่มอยู่หลายส่วน

รูปร่างนั้นก็ดีเยี่ยม ที่หาได้ยากยิ่งคือขณะที่เขานำทางองค์หญิงเสาวหา และพูดคุยกันเป็นการส่วนตัวอยู่พักหนึ่ง ปากนั้นช่างหวานราวกับกินน้ำผึ้งมา

ยกยอนางเสียจนรู้สึกผ่องคลายไปทั้งร่าง ตอนที่นักแสดงจีวู้ผู้นั้นยกมือ
เงยหน้า สายตานั้นก็มีเสน่ห์ราวกับล่อลวงวิญญาณ ถึงขั้นทำให้น้ำนิ่ง
ก่อเกิดระลอกคลื่น...

องค์หญิงเสาวหาพลันรู้สึกว่าคุณเองเยาว์วัยขึ้นมา หากวันใด
ไม่ได้ฟังจีวู้ก็จะรู้สึกคิดถึงยิ่งนัก...ขณะที่คิดเช่นนั้นางก็เริ่มหัวเราะเบาๆ กำลัง
คิดว่าอีกประเดี๋ยวจะไปผ่องคลายจิตใจที่โรงงิ้วอีก นางเห็นราชนุตรเขย
ทำหน้าหม่นหมองทั้งวันมาพอแล้ว จากนั้นนางก็ควมพลางร้องท่อนหนึ่งของ
เรื่องรักบนหลังม้า* เป็นท่อนที่ว่า 'ยืมอยู่บนกำแพงให้ผู้ใด อย่าผัดนัด
ในสวนคำคืนนี้...'

ครึ่งเดือนต่อมา ในเวดวงเมืองหลวงก็มีหัวข้อสนทนาที่น่าตื่นเต้น
เพิ่มขึ้นอีก

องค์หญิงเสาวหาผู้เปี่ยมเสน่ห์ดังมาถึงกับลอบมีสัมพันธ์กับนักแสดงจีวู้
เพื่อหลบเลี่ยงสายตาผู้คนจึงนัดพบกันให้อาราม

ไม่รู้เช่นกันว่าเพราะเหตุใดองค์หญิงเสาวหาถึงรู้สึกว่ายังสนุกสนาน
ไม่เต็มที่ นางจึงใช้โสตต้องห้ามเช่นยาเบญจศีลา** ร่างกายร้อนรอนจน
ยากจะทานทน เปิดสับเสื้อแล้ววิ่งออกมาจากห้อง

วันนั้นเป็นวันที่สูญยินจากตระกูลต่างๆ นัดกันมาจัดเลี้ยงอาหารเจ

* รักบนหลังม้า เป็นชื่อของบทละครจีนโบราณ เรื่องราวว่าด้วยความรักระหว่างหญิงสาวนามว่าจางซื่ออวี่และ
ชายหนุ่มนามหานโซว ทั้งสองได้พบกันโดยบังเอิญขณะที่จางซื่ออวี่อยู่บนกำแพงและหานโซวขี่ม้าผ่านไป
หานโซวจึงแต่งบทกวีและโยนไปให้นางเพื่อเริ่มต้นความสัมพันธ์ จากนั้นทั้งสองก็สัญญาว่าจะใช้ชีวิตร่วมกัน
ความรักของทั้งคู่ต้องฝ่าฟันอุปสรรคมากมายก่อนที่จะได้อยู่ด้วยกันในที่สุด

** ยาเบญจศีลา เป็นสมุนไพรที่เริ่มใช้ในสมัยเว่ยจิ้น แต่หลังจากสมัยราชวงศ์ถังเป็นต้นมาก็เริ่มไม่ค่อยมีคนใช้
เป็นยาที่ช่วยกระตุ้นระบบประสาทและช่วยเพิ่มความรู้สึกกระปรี้กระเปร่า ซึ่งอาจมีผลทางอ้อมต่อสมรรถภาพทางเพศ
แต่ในประวัติศาสตร์จีนยานี้มีชื่อเสียงในทางลบเพราะมีผลข้างเคียงที่รุนแรง อาจทำให้เกิดอาการประสาทหลอน
และเสียชีวิตได้

ที่อารามพอดี

ไม่เพียงชื่นหยางจวินจู่ สุหยินจากตระกูลชั้นสูงอย่างเจ้าสุหยินและ
สุหยินจากต่างแคว้นที่มาเป็นทูตอีกหลายคนก็มาลิ้มลองอาหารเจที่นี่

คิดไม่ถึงว่าตอนที่บรรดาสุหยินกินอาหารเสร็จแล้วไปเดินเล่นย่อยอาหาร
ที่สวนดอกไม้ด้านหลังจะได้ยินเสียงหยาบโหลดังออกมาจากในห้องปิกที่อยู่
บริเวณนั้น

จากนั้นก็เห็นองค์หญิงเสาหวาลปล่อยผมสยาย ใบหน้าแดงก่ำ เสื้อผ้า
หลุดลุ่ยร้องเสียงดังลั่นราวกับเสียสติขณะที่วิ่งออกมาจากห้อง

สุหยินที่เป็นทูตจากต่างแคว้นต่างเคยพบองค์หญิงเสาหวามาก่อน
แต่ละคนจึงมองหน้ากันอย่างทำอะไรไม่ถูก

เจ้าภาพจัดงานเลี้ยงในวันนี้คือชื่นหยางจวินจู่ แม้แต่ชื่นหยางจวินจู่
ที่พบลมแรงคลื่นสูงมาจนเคยชินก็ยังไม่รู้เช่นกันว่าควรจะทำอะไรให้เหมาะสม
อย่างไรดี หัวงเป็นอย่างไรว่าจะมีฟ้าผ่าลงมาปลิดชีวิตขององค์หญิงเสาหวา
ที่วิ่งเปลือยจนท่อนบนท่อนล่างลั่นสะเทือนไปหมดพระองค์นี้

ไม่นานเหตุการณ์นี้ก็รู้ไปถึงฮ่องเต้ ต่อให้รักพระธิดาเพียงใดก็ไม่อาจ
เอาพระพักตร์ขราของตนไปใช้เป็นกระดาดะเช็ดบั้นท้ายได้

วันที่เกิดเรื่องจึงมีคนมาจับบ่าวรับใช้ใกล้ชิดขององค์หญิงเสาหวา
แล้วพาตัวไปสอบสวนที่สำนักกิจการฝ่ายใน

หลังได้ยินเสียงร้องไหยหวนก็เปิดปากบ่าวรับใช้ผู้ซื่อสัตย์ได้ความว่า
ช่วงนี้องค์หญิงเสาหวาหลงใหลนักแสดงจิวผู้หนึ่งและลอบออกไปเช่นนั้น
หลายครั้งแล้ว

แต่จะว่าไปก็แปลก นักแสดงจิวผู้นั้นหนีไปตอนเกิดเหตุแล้ว พอไป
สอบถามที่คณะจิวถึงได้รู้ว่ามีคนสวมรอยแทนที่ ประทินโฉมทาสีน้ำมัน

ลอบเข้าไปในโรงจิวที่องค์หญิงเสาวหาให้การสนับสนุนมานาน และไม่รู้ว่
ใช้กลอุบายล่อลวงอะไรถึงทำให้องค์หญิงเสาวหาลุ่มหลงจนถอนตัวไม่ขึ้น...

ตอนนี้ก็ไม่ว่าคนผู้นั้นหนีไปที่ใดแล้ว ไม่เห็นแม้แต่เงา อีกทั้ง
ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าคนผู้นั้นพอล้างหมึกกับเครื่องประทีปโฉมออกแล้วจะมีรูปโฉม
เป็นเช่นไร...

เมื่อยามดึกทึบ องค์หญิงเสาวหาที่ยังไม่ทันเข้าใจสถานการณ์
ก็ถูกฮองเต๋ตบหน้าอย่างแรง!

ฮองเต๋องค์ปัจจุบันให้ความสำคัญกับเรื่องศีลธรรม แต่พระธิดาของตน
กลับทำขายหน้าจนต่างแคว้นรู้กันไปทั่ว! เรื่องนี้เกี่ยวพันถึงศักดิ์ศรีของแคว้น
จึงต้องหาข้ออ้างที่ดีมาปิดปากชาวบ้านไม่ให้เกิดคำครหา

สุดท้ายฮองเต๋ก็ประกาศว่าองค์หญิงเสาวหาคิดถึงมารดาผู้ล่วงลับ จึง
พ้นเพื่อนไปชั่วขณะ จำต้องทำใจให้สงบ จึงถูกองครักษ์หลวงส่งไปปฏิบัติธรรม
ที่อารามนอกเมืองหลวงเพื่อฝึกฝนจิตใจและขัดเกลาลิขัย

ส่วนบุรุษที่กล้าลักลอบมีสัมพันธ์กับองค์หญิง แม้จะมีการค้นหาตัว
อย่างลับๆ แต่ก็ไม่พบร่องรอยใดๆ

ทว่าเรื่องฉาวโฉ่ขององค์หญิงเสาวหา กลับเป็นเหมือนกระดาศที่ห่อไฟ
ไม่ได้ ผู้ใดก็ตามที่เห็นเหตุการณ์ในวันนั้นต่างลอบเล่าลือกันอย่างลับๆ

ไม่เชียวเหนียงนั่งอยู่บนเตียงของหงผิง ได้ยินแล้วก็รู้สึกอกสั่นขวัญแขวน
เช่นกัน

นี่ถึงตอนนั้นที่หงผิงถามนางว่าจะรอดพ้นจากสถานการณ์นี้อย่างไร
นางก็เพียงบอกริธีไป เป็นวิธีที่ใช้ประจำในยุคปัจจุบันเวลาที่พวกศิลปิน
แย่งกันแย่งชิงทรัพยากร เปิดโปงข่าวฉาวของอีกฝ่าย ทำให้อีกฝ่ายเหน็ดเหนื่อย
กับการรับมือกับกระเบิดที่โจมตีอย่างรุนแรงและต่อเนื่องราวกับกระแสน้ำ

จนไม่มีเวลาไปสนใจเรื่องอื่นๆ

นึกไม่ถึงว่าคุณหนูสกุลหงในฐานะที่เป็นคนยุคโบราณจะเข้าใจกฎแห่งป่า* ในเมืองยุคปัจจุบันได้อย่างถ่องแท้ลึกซึ้ง

นางอายุน้อยก็จริง แต่มีเส้นสายกว้างขวางอยู่ในมือ ไม่รู้ว่าไปหาโจรเต็ดบุปผาบ้าตั่นหามาจากที่ใด หลังวางแผนเรียบร้อยก็ให้โจรผู้นั้นแต่งตัวคล้ายราชบุตรเขยในวัยหนุ่ม จากนั้นก็เข้าใกล้องค์หญิงเสาวหาแล้วล่อลวงด้วยคำหวาน

บุรุษที่องค์หญิงเสาวหาพบเจอในชีวิตประจำวันหากไม่ลั่นกลัวก็เทียบขี้นกน้อย ไม่กล้าแม้แต่จะลอบมององค์หญิงเสียด้วยซ้ำ อีกทั้งนางไม่เคยพบยอดฝีมือประทีนโฉมระดับนี้ จึงตกหลุมพรางทันที

และโจรผู้นั้นก็ใจกล้านัก รู้สึกว่าครั้งนี้การได้ตัวพระธิดาของราชวงศ์มาเป็นของเขานั้นเป็นการบรรลุจุดสูงสุดของชีวิต ขณะเดียวกันก็คิดว่าโอกาสอย่างเหมาะสม องค์หญิงเสาวหาเมื่อใจให้เขาแล้วก็ไม่ได้ระวังตัว นางถูกควบคุมอย่างต่อเนื่องและถูกล่อลวงไปในทางที่ผิด

เมื่อหงผิงบอกแผนการของนางกับโมเซียวเหนียง โมเซียวเหนียงฟังแล้วก็เหวี่ยงปากแตกพลั๊ก สูดลมหายใจหลายครั้งด้วยความตกตะลึง

ตอนที่นางถามด้วยความรู้สึกกลัวว่าเหตุใดหงผิงถึงใจกล้าบ้าบิ่นเช่นนี้ หงผิงกลับกะพริบตาแล้วตอบว่า "นี่ไม่ใช่ความคิดของข้า ศิษย์น้องของข้าไปหาคนมาลงมือต่างหาก"

ครั้นโมเซียวเหนียงถามว่าศิษย์น้องของนางเป็นผู้ใด หงผิงก็ตอบอย่างไม่ใส่ใจ

"ศิษย์น้องของข้าก็คือน้องชายของเจ้าอย่างไรเล่า!"

* กฎแห่งป่า เป็นกฎที่ว่าด้วยผู้ที่แข็งแกร่งกว่าย่อมเป็นผู้รอด ส่วนผู้ที่อ่อนแอกว่าย่อมตกเป็นเหยื่อของผู้ที่แข็งแกร่งกว่า

养帝 2
Yang Di 2

ฟุ่มฟักจอมราชัน 2
ขวงซังจยาขวง เซียน
ละอองอวล แปล

จำนวน 432 หน้า
ราคา 489 บาท

Published originally under the title of 《养帝》(Yang Di) Vol.02
Author © 狂上加狂 (Kuang Shang Jia Kuang)
Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)
Thai edition copyright © 2025 Jamsai Publishing Co., Ltd.
Arranged through JS Agency Co., Ltd.
All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3394-4

ภาพประกอบ 寂阳
ออกแบบฟอนต์ Chattriya.sr

จัดพิมพ์โดย
บริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4888
www.jamsai.com
editor@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บิ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130
Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3
www.naiin.com

แม้ ‘**ไม่เชื่อว่าเหนียง**’ ตั้งใจจะอยู่ห่างจากบุรุษอายุน้อยให้ไกลที่สุด
แต่โชคชะตากลับเอะหย่นในความพยายามของนาง

เมื่อ ‘**คู่สุยเฟิง**’ เปิดเผยตัวตนว่าเขาคือ ‘**ฮั่วสุยเฟิง**’ ทายาทของไม่ป่วยอ้อนคนก่อน
ทั้งยังกลายมาเป็น ‘**ฉงเจิ้งจวินอ๋อง**’ ที่ซ่อนแต่แฉ่ดั่งด้วยตนเอง

นอกจากนี้เขายังช่วยชีวิตอ๋องเต้จากการก่อกรรมในวังหลวง...
แะสิ่งที่เขาขอเป็นรางวัลคือ... การแต่งงานกับนาง!

แล้วไม่เชื่อว่าเหนียงจะต่อต้านอย่างไร
หรือว่า... นางต้องแต่งงานกับน้องชายบุญธรรมเจ้าเล่ห์ผู้นี้จริงๆ เสียแล้ว

JAMSAI CUSTOMER CARE
ดูและนักอ่านด้วยใจ
Ins. 02 840 4800
www.jamsai.com

ทดลองอ่าน

ผาปกทั่วรัก

ISBN 978-616-06-3394-4

9 786160 633944

ราคา 489 บาท